https://vilneslovo.com/harant-koruptsiyi-abo-yak-nazk-staye-na-zavadi-borotbi-z-khabarnytstvom/

Гарант корупції, або Як НАЗК стає на заваді боротьбі з хабарництвом

Корупція залишається однією з нерозв'язаних проблем України, особливо в умовах війни. Її наслідки не лише руйнують економіку, а й підривають мотивацію суспільства до боротьби з агресором. За словами екс-президента США Джо Байдена, викорінення корупції є обов'язковою умовою для вступу України до НАТО.

Про проблему корупції як демотиватора у боротьбі із зовнішньою агресією, висловились і відомі бойові командири. Так, заступник командира Третьої окремої штурмової бригади (3 ОШБр), підполковник Максимом Жорін зауважив, що найбільшу демотивацію військових і для всього українського суспільства складають корупційні скандали в абсолютній більшості без продовження у вигляді реального покарання. Практично аналогічну думку висловив офіцер ЗСУ Сергій Цехоцький: «Ніщо так не демотивує солдатів як влада, що набиває кишені». Відомий польський проповідник Міхал Бранкевич, який служив як у росії, так і в Україні, заявив: «Корупція пожирає Україну дужче окупанта».

Однак українська влада не поспішає з вирішенням цієї проблеми.

Антикорупційні органи, які повинні були стати на передовій боротьби, часто демонструють бездіяльність і саботаж

Один із яскравих прикладів — Національне агентство з питань запобігання корупції (НАЗК).

НАЗК як інструмент імітації боротьби з корупцією

За офіційними даними, українці у 2024 році активніше повідомляли про корупцію. Однак самі ж антикорупційні органи гальмують розгляд справ. Яскравий приклад – моє особисте звернення щодо можливих зловживань Голови Державного агентства лісових ресурсів України Віктора Смаля. НАЗК почало перевірку ще у травні 2024 року, але досі не винесло жодного рішення.

Сам Голова НАЗК Віктор Павлущик не бачить у цьому проблеми, про що свідчать його офіційні відповіді на запити громадян.

Опишу один із конкретних випадків – звернення, подане до НАЗК 7 грудня 2024 року. Лише за місяць, 9 січня 2025 року, я отримав повідомлення про його опрацювання. Детальна відповідь мала надійти пізніше, але досі її немає.

Ще один приклад: звернення ACB33595129085, яке залишалося без розгляду понад 50 днів. Це грубе порушення статті 53 Закону України «Про запобігання корупції», яка вимагає розглядати такі повідомлення протягом 10 робочих днів і ані днем не більше.

НАЗК не лише затягує розгляд справ, а й перекладає відповідальність на інші органи. Наприклад, у випадку Голови Держлісагентства Смаля В.І. НАЗК доручило Кабінету Міністрів провести дисциплінарне провадження. Кабмін, своєю чергою, переадресував справу Міндовкіллю, яке направило запит на роз'яснення до НАЗК. Таким чином, замість реального розслідування маємо бюрократичний лабіринт без кінця.

На січень 2025 року ситуація залишається невирішеною, а головний фігурант справи продовжує займати посаду.

З огляду на такий тривалий термін розгляду моїх повідомлень про можливі корупційні дії Голови Державного агентства лісових ресурсів України Смаля В.І., перекладання розгляду від центрального органу виконавчої гілки влади до іншого, отримання різноманітних роз'яснень, у мене склалось враження, що відповідно до законів та Конституції України дії Голови Державного агентства лісових ресурсів України Смаля В.І. будуть оправдані, хоча невиконання вимог законодавства щодо **платності користування мисливськими угіддями** завдало збитків інтересам України в особливо великих розмірах.

До чого призводить безкарність корупціонерів

Безкарність корупціонерів призводить до зростання соціальної напруги. Згідно з останніми соцопитуваннями (січень 2025 р.), 21% українців розглядають можливість еміграції через відсутність справедливості в державі.

Особливо показовий факт: лише за 9 місяців 2024 року понад 2,3 тисячі громадян України отримали міжнародний захист у Польщі, довівши, що вони піддаються переслідуванням у своїй країні. Це чіткий сигнал, що проблема корупції не лише гальмує економіку, але змушує громадян залишати Україну.

Корупція, що процвітає в Україні, є не просто економічною проблемою, а й загрозою національній безпеці. Влада декларує боротьбу з нею, але насправді створює лише імітацію процесу. Замість реальних розслідувань ми бачимо бюрократичне затягування справ і перекладання відповідальності.

Поки антикорупційні органи, такі як НАЗК, займаються саботажем, Україна ризикує втратити довіру як власних громадян, так і міжнародних партнерів. І якщо ситуація не зміниться, головним наслідком стане не лише подальший відтік населення, а й втрата шансів на вступ до ЄС і НАТО.